

La situació política

EL dia de l'obertura de les Corts, el ministre d'Hisenda va llegir el projecte de Pressupostos que ha confeccionat l'actual Govern i que tots els nostres lectors deuen conèixer.

Com sia que el fi primordial d'aqueix Govern — a l'igual que de tots els que l'han precedit des de fa algun temps — era a més de legalitzar la situació econòmica presentar un pressupost que respongués a les necessitats del país, que verda-derament fos de «reconstitució nacional», té actualment una importància transcendentalíssima la qüestió de si pot comptar el senyor Sánchez de Toca amb una majoria per a portar a cap la seva obra. Amb tot, hi ha una sèrie de projectes que el Govern posa a discussió de les Cambres, que no deixen d'ésser interessants: desaparició de la llei de Jurisdiccions, projectes socials, contracte de treball, etc., reforma de la llei electoral i molts altres, el qual unit a la qüestió militar que torna a debatre's i agitar-se novament, fa que sigui l'actual moment polític d'una importància considerable.

Els fets més de remarcar en aquest punt són els discursos d'en Lacierva i de l'Ossorio Gallardo i l'actitud del partit conservador respecte de l'actual Govern.

L'ex-ministre senyor Lacierva va pronunciar fa pocs dies en el Ritz un discurs sobre la situació política i dient que no votaria els pressupostos. Dos dies més tard l'Ossorio Gallardo, també maurista, va pronunciar-ne un altre en el mateix lloc, a l'exposar el programa de la democràcia cristiana, discurs que per altra part es presta a comentaris molt interessants, abundant en l'opinió contrària a la d'en Lacierva. No es tracta ara de l'importància que una escisió en el camp conservador, dividint el maurisme, pugui tenir per al partit, sinó de l'actitud que pendran els diputats afiliats a les idees d'en Maura i l'in-

fluència que pot tenir en la votació dels pressupostos. Bé és veritat que en Maura no ha dit una paraula i que la solució donada a la dimissió d'en Allende Salazar és una mostra de benevolència vers el Govern, ultra les declaracions d'en Dato de què votarà els pressupostos, emprò el succés en la sessió del dimarts entre el senyor Sánchez de Toca i en Cierva, demostra que l'ex-ministre de la Guerra té el decidit propòsit d'obstruccionar tota obra positiva que es proposi fer el Govern. De totes maneres ben prompte, en la primera votació nominal que hi hagi, es palesarà clarament si el Govern compta amb energies suficients per a dur a cap l'aprovació del pressupost o es veurà obligat a donar lloc a una crisi tan ineficaç, potser, com les anteriors.

A. G.

Catalunya oprimida

MANTES vegades sentireu a dir pels enemics de l'autonomia i fins pels que es diuen catalans, que Catalunya no és un poble oprimí. Què entendran, els que això diuen, per opresió? Potser creuen que opresió encara significa persecució, terror o tirania. Sortosament els nostres temps no són els de la dècima setena centúria, i avui, ni els opresors de Catalunya s'atrevirien a cometre els crims ni pilleries dels catorze anys que precediren a 1640, ni els catalans repetiríem un Corpus de Sang. Però examinem en quin sentit apliquem la paraula opresió a Catalunya.

Opresió, i opresió honerosa significa el fet de minvar constantment i fins impedir nostra prosperitat, no tornant-nos nostres llibertats, portalada per on hem d'entrar en la era gloriosa de nostra grandesa. «El pervindre és nostre» — deia fa pocs dies en Cambó — i pesi a qui pesi, l'esdevenidor triomfant de nostra terra s'apropa. Però encara ens resta lluitar molt, per a desfer